

Romantická služba tady na konci světa v Krušnohorskách

On nejprve kytky pečlivě sundal, pak teprve okno vylomil, násilím do chaloupky vnikl a požitkářsky v ní pobyl. Na rozloučenou později pelíšek ustlal, kotel domácím vyčistil, v krbu hraničku dříví nachystal. Franta Flinta byl totiž v tomto případě úzkostlivě slušný zbojník – a pocestný. Neúnavný tulák i svým způsobem skaut, trempíř. On dokonce další den rozbité křídlo okenní spravené zpátky za květináče vrátil, hezky k původnímu stavu nainstaloval...

NĚCO MÁLO VÝLETNÍCH TIPŮ A DOPORUČENÍ

Abertamy, Horní Blatná, Potůčky, Hřebečná, Merklín, Pstruží, Lípa, Oldřiš a sídelní Pernink, to jsou hlavní městečka, obce a osady v poněkud zapadlé končině Krušných hor (nad Karlovými Vary, či Ostrovem nad Ohří, mezi Nejdkem a Božím Darem, či Jáchymovem), kde na ploše bezmála jednoho sta čtverečních kilometrů, až k hraničnímu mantinelu, „operuje“ perninské Obvodní oddělení Policie ČR (napříč rajonem to může být i 25 kilometrů, přesto se dojezdové časy k jednotlivým kriminálním případům obvykle vejdou do 15, max. 20 minut).

Před více než šedesátí léty společenské okolnosti vedly k téměř celkovému vylidnění těchto krásných, lesnatých končin republiky při hranici s Německem. Dnes tu trvale žije nějakých bez stovky pět tisíc obyvatel, potomků a následovníků poválečných dosídlenců. Zatímco třeba hřebeňově horská, historicky pamětihodná ves Rýžovna zanikla (i s kostelem Sv. Václava) do nenávratna a v současnosti je tedy snad nejopuštěnější – zároveň ale nejkrásnější, až fascinující! – lokalitou centrálního hřebene Krušných hor.

Zdejší příroda i kulturně technické památky vůbec nabízejí celoročně – v zimním čase a pro lyžaře možná o něco víc – velkou řadu atraktivních turisticky po-

znávacích, stejně jako sportovně rekreačních, cílů. Mezi prvními lze jmenovat železniční trať z Karlových Varů na Potůčky, kde překračuje – v nové době obnoveným propojením – hranici se Saskem v Johannegeorgenstadtu. Protože prochází členitým terénem Krušných hor, musely na ní být realizovány četné, pozoruhodné inženýrské stavby. Velmi smělým dílem je především kamenný most před nádražím v Perninku (to je se svou nadmořskou výškou 902 metrů po šumavské Kubově Huti druhou nejvýše položenou stanicí na našem území).

Perninský viadukt, pocházející z konce 19. století (v září místní i „přespolní“ fandové slavili 110. výročí), tvoří šest oblouků o rozpětí od 8 do 12 metrů, s nejvyšším bodem 20 metrů nad zemí (svého druhu se jedná o nejvýše položené dílo „ve správě“ Českých drah). Stavební práce i na dalších přemostěních a na řadě tunelů „Krušnohorského Semmeringu“, jimiž lokálka projíždí, prováděli zkušení italská dělníci...

(Další atrakce jako Městská památková zóna Horní Blatná, Blatenský příkop, mezinárodní Hipostezka, Kostel Nejsvětější trojice v Perninku nebo Vlčí jámy poblíž Blatenského vrchu „věčným“ ledem.

ZLOČINNOST DALO BY SE ŘÍCI PŘEVÁŽNĚ „HLADOVÁ“

Není tomu ani tak dávno, co fungovala v regionu docela vydatná průmyslová výroba. Už je to však notně pátků, kdy abertamské rukavičkářství nastoupilo do útlumu, kdy papírenská produkce v Pstruží a v Merklíně vyklidila pole konkurenci, kdy vyhlášená merklínská porcelánka na elektroizolátory, rozvážené přes Austrálii kdekam jinam po zeměkouli, přešla (pod vlastníkem kdesi v Lounech) na minivýrobu. A v lesích dřevo těží zejména firmy najímané i s pracovníky ze vzdálenějšího vnitrozemí.

Nezaměstnanost je tudíž mezi obyvateli značná. A leckdo neakceptoval případné možnosti dojíždění za prací do Ostrova, do krásných Karlových Varů. Život na sociálních dávkách tak řadě lidí zčásti vyhovuje, zčásti si jej příležitostně vylepšují.

Obvodní policisté řeší pár let setrvalých 110 – 120 trestních činů do roka (s též

víceméně setrvalou objasněností přes 70 %). Jako leckde jinde převládají majetkové zločinné skutky – vloupání do různých objektů, mezi nimiž převládají chaty a domy. Ale často se taky ozývá signál z pultu centralizované ochrany, který vede hlídku policie do „pospávajících“ fabriček, kde specializovaní, zasvěcení loupežníci, sběrači kovů ničí, demontují, zcizují – jinak nepříliš využívané – firemní zařízení.

Jsme vlastně malé oddělení a máme tu vcelku slušnější lidi, říká šéf současných četníků.

(Drobná historická odbočka: Kronika Četnické stanice Pernink 1, vedená v letech 1901 – 1946, je uložena ve Státním archivu Karlovy Vary. Její výpovědní hodnota tkví především v tom, že kronikářské záznamy byly vedeny kontinuálně, byť s různou intenzitou, v období čtyř politických režimů, což badatele přímo vybízí ke komparaci... na jejím příkladu lze ilustrovat využitelnost četnických kronik pro regionální historické bádání. Tento typ pramenů totiž často vydává svědectví nejen o činnosti četnictva, ale rovněž o hospodářském a politickém životě daného místa... Z textu historika Mgr. Ondřeje Koláře)

I tady sice bylo pár vražd, při poslední zhruba před deseti roky sprovodil ze světa vietnamského obchodníka soukmenovec nejspíš kvůli podnikatelskému sporu, ale naprosto mimo diskusi převažují zlo-

1) Na mnoha místech perninského policejního rajonu máte dojem širých, půvabných, leč pustých dálav, ochránci spravedlnosti ovšem tvrdí, že na leteckých záběrech bývá doložitelné, že „od domu k domu“ to skoro nikde není víc než 3 km.

2) Vedoucí krušnohorského Obvodního oddělení P ČR v Perninku npor. Ing. Pavel Růžička, nemá k dispozici velké „mužstvo“, o to víc mu ke kvalitním pracovním výsledkům napomáhají zdatní – „krajinnou kulisou zdravě zasažení“ – jednotlivci. Jedním z nich je např. nrap. Bc. Pavel Hřaba.

3) Když je pošmurno, sychravo a zimavo, až krutě mlžně nevidno, mohla by budova dnešní policejní stanice pro Pernink a okolí hrát hlavní roli ve filmové parafrázi o Králi zdejších horských lesů, luhů, pastvin i příbytků člověka...

4) V Potůčkách, které se novodobě proslavily rozlehlým tržištěm (ale nyní už nemá ten obrát), jsme zastihli Stanislava Šípka, jednoho ze dvou zdejších obecních strážníků. Problémy kolem stánků obyčejně nebývají, drobné rozpory si řeší trhvací údajně mezi sebou sami. Když se náhodou strhne větší mela, tzv. mačetová, je však dobré volat vedle policistů hned i „havrany“...

dějské skutky částečně „z nouze“. Krade se dřevo z lesních koutů na otop. Skoro za bílého dne mizely mj. pražce z opravované historické železniční dráhy – k jiným stavebním účelům, kdoví.

Raritkou byla nedávno v chráněném přírodním prostředí vandalská loupení ledu za vysokého léta. To si v sousedním Německu někdo vymyslel svéráznou soutěž v tesání ledových soch – v nezvyklém ročním období – a někomu jinému přišlo levnější dobývat a dovážet potřebný materiál z mimořádného zahraničního zdroje než z nějaké bližší, větší, dražší lednice. Dětská ochránce přírody přispěli k úspěšnému zásahu policie...

CHARAKTERY OSOBNOSTÍ „CHATAŘŮ“ OD A DO Z

Plejáda vykrádačů chat a osamocených chaloupek je po celé České republice co do stránky motivační i co do rukopisu jednotlivých „provedení“ darebného záměru přímo nepřeborná. Perninští obvodáci mají ve svém výčtu odchycených pachatelů krádeží vloupáním dva extrémní příklady.

První Franta Flinta patří mezi filuty mimořádně vykutálené, ale zároveň i bezkonkurenčně slušné, jaksi až ukázkově

zdvořilé. Nikdy neholdoval alkoholu. Stávalo se mu ovšem, že ztratil práci, přítelkyně ho vymetla z bytu a jemu nezbylo než improvizovat.

Nastěhoval se do opuštěných stavení. Než třeba vyhořel starý nepoužívaný hotel Imperial v Horní Blatné, měl v něm v tmavém výklenku nad vysouvateľným schodem kutloch. Jindy se zabydloval v přírodě. Poblíž Blatenského vrchu měl různě rozhozené zemljanky, v hustém porostu si postavil i chatku a všemožně ji zamaskovával.

Dokázal, zalehlý na vyvýšeném místě, pět hodin dalekohledem pozorovat rekreační chalupu. V noci ji vybil, opatrně sklo vyloupnul, minimální škody způsoboval, odnášel věci pouze pro vlastní přežití nejnnutnější, nějaké jídlo, cigarety, propanbutanovou bombu, sportovní a zimní oblečení, běžkařskou výbavu. Umýval po sobě nádoby.

Jednou, dvakrát ho odhalili, něco si odseděl. Chvilí – rok dva – byl polepšený, našel si práci, solida na plný úvazek, a zase mu zaměstnání zrušili, další partnerka ho z podnájmů vypověděla a znovu musel do pole, do lesa. Poslední velkou sérii podstoupil v roce 2003.

A koncovka byla tehdy přímo prestižním duelem rafinovaného psance s reprezentací zákona. Na obvod došla hláška o vybraném domku v blatenské Vančurově ulici. Hned tam směřovala hlídka, hned tam ujížděl psod s chytrým huňáčem. Stopa byla čerstvá, padouch mířil po železniční trati směrem na Potůčky. Že toho pochodníka viděl, dosvědčoval i mašinfira z půvabné lokálky.

Někde v lesích zlotřilec uhnul do metr a více vysoké záplavy sněhu.

Pronásledovatelé za ním. Na několika místech se stopy proměňovaly, prcháající borec aktivně využíval své „pasivní“ schovky a skladišťátka, přezouval botky

za gruntovní boty do sněhu, potom sněhule za sněžnice, ve finále nazul finišmanské běžkařské lyže. Mezitím dokončil šesti osmikilometrové kolečko k Perninku a zpět zadem na Bludnou a Blateňák k Horní Blatné, kolem níž, na rozlehlých lukách, pokračoval ve velkých kruzích ve snaze mást za sebou stopy.

V devět hodin večer za ním neúnavní pátrači dorazili k jiné chatě, zezadu překonali mohutně zavátý plot, našli běžky o zeď opřené. Pak na čelní straně zavržala okenice, nejbližší z četníků hupsnul přes bezmála dvoumetrová (!) vrata do ulice a klepítka konečně zacvakla.

Teď už bezmála osm let firma slavná zdejší seká latinu. Kéž mu to vydrží.

Druhého Flinta Františka dopadli začátkem tohoto roku. Na přelomu let 2010 a 2011 stihl vybil přes dvacet chat a „víkendových“ domků. Zhruba čtyřia-dvacetiletý mladík ze skromných až chudých poměrů se chtěl vždycky vyrovnat zabezpečenějším vrstevníkům, a tak velice záhy, většinou pod vlivem alkoholu, napadal cizí „revíry“ a choval se více než vandalsky.

Rozkopával, rozštípával dveře, pokud šel oknem, vymlátit skleněnou výplň tak, že střepy byly všude kolem. Uvnitř bral vše, co mu pod ruku přišlo a co představovalo nějakou prodejní hodnotu – elektroniku, dražší oblečení, domácí spotřebiče, náradí. Kradl i jakýkoliv alkohol, často si jeho kvalitu hned na místě ověřoval a poté ještě intenzivněji cíle svých nájezdů demoloval, rabijátsky – i evidentně zbytečně – ničil.

Jeho rukopis byl zřejmý, ostatně i on už předtím dvakrát narazil. I letos na něj ukázalo několik výpovědí, popisů podezřelého, přidala se letitá místní znalost, a holoubek, tolik i špatnou „společností“ ovlivňovaný, skončil ve vazbě. Čeká na soudní verdikt...

To byly dvě ukázky odhalených „narušitelů“ soukromého majetku. Ale i v perninském náhorním rajonu zůstávají policistům „pomníčky“. Leckdy přitom mají o pachatelích zřetelnou představu, jenomže se jim to hůře prokazuje – absolventi „odborných vzdělávacích kurzů“ ve výkonu trestu jsou zkrátka po návratu do zaběhané praxe vždy „tvrdším oříškem“...

DESET STATĚČNÝCH A SAMOSTATNÝCH

Policistů je na obvodě sice víc, než bylo těch spravedlivých a odvážných ve slavném kovbojském filmu, ale na druhou stranu nevydají ani na jedno celé fotbalové mužstvo (s výjimkou toho v plzeňském provedení před pár týdny proti Barceloně). Polovina z nich se ve službě „točí“ na postu osamělých, profesně schopných dozorcích, které ti ostatní podporují ze „zálohy“. A je-li v čase mimo běžnou službu potřeba, objeví-li se někde po „hřišti“ vážnější skutek, letí na místo činu výpomocně – jako řadový parták – zasahovat třeba i vedoucí nebo jeho zástupce.

Tady je jejich soupiska:

Nrap. Pavel Hrabá, dozorcí, Bc., velice zkušební policista, ročník 1969, dělá na náročnějších trestních spisech.

Prap. David Šebesta, rovněž z těch starších, vlastně služebně nejdéle sloužící, z Merklína, ročník 1970, schopný řešit téměř jakýkoliv „nejhorší požár“, kdyby vedoucí měl volnou vyšší platovou třídu, tady by sedla.

Prap. Jan Kehlauer, na obvodě sedm let, je na něj spoleh, má zkušenosti i z předchozí služby u obecní policie.

Prap. Petr Kraus, přišel z Cizinecké policie, ročník 1971, ochotný, aktivní, s dobrými výsledky.

Prap. Roman Jeniček, začínal tady, pak asi pět let na „cizině“, teď se vrátil, rajon zná, rychle se znovu zaučuje.

Následují tři mladší „hráči“ nadstrážmistři Štefan Dančo, 1989, Martin Kadleček, 1978, a Jiří Bílý, 1987, všichni zhruba dvouletá služba, pořád se ještě učí.

Pak nrap. Petr Groch, ročník 1972, vložene místní, 17 let služby, dosud aktivní fotbalista v Perninku, pokud nezastupuje vedoucího, zpracovává nejsložitější kauzy.

A konečně npor. Ing. Pavel Růžička, též Bc. z Policejní akademie, vedoucí oddělení, byl původem Moravák, od pokročilejších dětských let horal, mimo zájem o práci a prvořadě o rodinu, rodinný domek v Pstruží, fanda – je-li trochu volna – na bicyklistiku i lyžování v krušnohorských kulisách...

A ZIMNÍ SCHŮZKY AKTUÁLNĚ BLÍZKÉHO DRUHU

Protože je všude kolem kalendářní zima, pojďme si přiblížit na závěr policejní rajon Perninských jako jedno velké sněžné sportoviště. Přímou v Perninku se nabízejí hned tři sportovní sjezdařské „areály“ – nad nádražím, pod ním a prostor pro sjezdaře zvaný Velflink. Nádhernou, sotva před 4 roky otevřenou, sjezdovku mají v Potůčkách (i tam se dá přijet od Karlových Varů bezstarostně motoráčkem). V Abertamech provozuje sjezdovku městský úřad a další nabídky sjezdovému lyžování se chystají dokonce na třech tratích z vršku Plešivec směrem ke Pstruží.

Pro běžkaře na lyžích představuje železniční trať snad ještě větší „komfort“. Můžete vyrážet z pultu stanic do mnoha tras a stop, po Krušnohorské magistrále, s cílem – vedle dobrých občerstvacích punktů – u jiné zastávky na železnici, u zaparkovaného automobilu, nebo naopak. Jenom se hodí neodstavovat vozy osamocené a někde stranou zastrčené. A nepředvádět za oknem kožíšek či zajímavé počítačové technologie.

Policie se ve sportovním terénu, stejně jako v tom všedním a stejně jako po celý rok, pohybuje neustále (terénním VW Transporterem, oktávkou, v sedle sněžného skútru Skido 500 nebo v pohodě na sjezdových lyžích i na běžkách), má po ruce vždy nažhavený kontakt na Horskou službu, leč stejně nemůže být všude. Nájezdni loupežníci přitom nikdy nejsou pouze minulostí – a pozor, počasí na horách dovede rovněž pěkně nepěkné kousky.

Zažili zde v povětří pod Rýžovnou létající střechu i německého zimního pěšáka, který jenom do přístěnku pro turisty stačil dojít a pak k bezživotí prochladnul...

Sloužit na horách to není jako vycházet za případem z kanceláře někde dole ve městě, tady je naše práce každodenně různorodá, konstatuje vedoucí „četnické stanice“. Když se navíc povede nějakého lumpa chytit, vyřešit větší kauzu, pocítujeme vděčný ohlas veřejnosti, na což možná ve větších městech čas nezbývá.

A „služební návštěvník“ – shrnuto podtrženo – utkvěle tuší, že jsou místní strážci zákona propojení s prací a „pracovním prostředím“ v drtivé většině nebývalé srdečnými, osobními pouty!

O svého druhu jedinečné romantice, o pravých českých, horských, vánočních okamžicích ani nemluvě.

Jaroslav KOPIC
Foto autor a archiv P ČR (3)

5–8) Pohyb mimo služebnu – v zimě v létě – představuje tu nejaktivnější formu předcházení zločinnosti. Čas věnovaný našim nejmladším spoluobčanům bude zase formou z těch nejperspektivnějších – byť plody těchto aktivit se začnou projevovat nejdříve za dobrých patnáct let a „sklízet“ je bude až naše následná generace.